

Helsinkiben készült az előadás. Milyen a város hangulata?

A finnek élete nagyon természetközeli, amint egy kis szabad idejük akad, azonnal elindulnak a városon kívülre, és ilyen értelemben Helsinki nyáron szinte kiürül. A próbafolyamatot Budapesten kezdtük, másfél hónap után, júniusban utaztunk Helsinkibe, egy kiürült városba, és mivel ott is nyári szünet volt, egy üres színházba. Ami egy a hatalmas, várkastélynak tűnő épület, a próbahelyünket pedig egy katakombaszerű útvonalon lehetett megközelíteni, ami már önmagában bizarr volt. És ehhez adódtak azok a sokszor sokkoló körülmények, hogy júniusban épp csak az éjszaka közepén van sötét pár órára, ami tébolyító. De hasonlóan sokkoló volt, hogy amikor szeptemberben a hosszan elhúzódó nyárból odautaztam, örületes télbe érkeztem, hótorlaszok fogadtak. Ebből a szempontból Finnország embert próbáló. Ugyanakkor rettentően megbízható, korrekt hely.

Nincs hierarchia, a saját feladatát mindenki pontosan tudja, és ahhoz minden információval rendelkezik.

„Én voltam a kicsi, kövér, nagy férfi zakóban”

INTERJÚ LÁNG ANNAMÁRIÁVAL

Különös véletlen, hogy a Trafóban március 9-én és 10-én látható *just filming* kapcsán egy mozi kávézójában találkoztunk Láng Annamáriával. Aki rajongva szereti a filmeket, a mozit, de nem erről a rajongásról beszélgettünk.

szerző: Papp Tímea

A rendező első ötlete az volt, hogy Zlatan Ibrahimovic életét dolgozzuk fel. Úgy, hogy hármónk közül egyikőnk se érdekli igazán a foci. Elolvastuk az önéletrajzát. Izgalmas élet rajzolódik ki belőle, onnan, **hogyan lesz egy bosnyák menekült gyerekből a tehetség révén félisten**, mert a túlélésre az az egyetlen megoldás, hogy valamiben jónak kell lenni; egészen addig, hogyan lehet ezzel megküzdeni. Amikor Pestre jött Kristian, hallott a stadionépítési lázról, és szeretett volna ezzel is foglalkozni. Elkezdtünk dolgozni az anyagon, workshopoltunk, de amíg Zlatan aktív, nem adnak jogot erre.

Amit még az időjárásom kívül nehéz volt megszoknom, az a mentalitásukból fakadó lassabb tempójuk. Vagy azt, hogy a finnek jóval kevesebbet beszélnek.

Hiányzott neked a chit-chat?

Azt hiszem, segített volna, hogy ebbe a nagy házba beilleszkedjek. Még ha felszínes is egy ilyen beszélgetés, valahogy ad egy könnyedebb alaphangulatot. Különösen egy ilyen produkciónál, amelyben a magyar és az észt színész is vendég, nem beszélnek a nyelvet, mégis a Finn Nemzeti Színházban dolgoznak. Helsinkiben ez úttörő vállalkozásnak számít: nem finn, nem dráma, nem finnek játsszák. Berlinben, Münchenben, Zürichben is meg kell küzdeni az elfogadásért, ugyanakkor ez a néző-előadás viszonyában nem téma.

Azt gondolom, az már ad egyfajta érdeklődő alapattitűdöt, hogy valaki épp erre az előadásra vesz jegyet, de amikor kímész a színpadra, ezt a másféle energiát mennyire érzed?

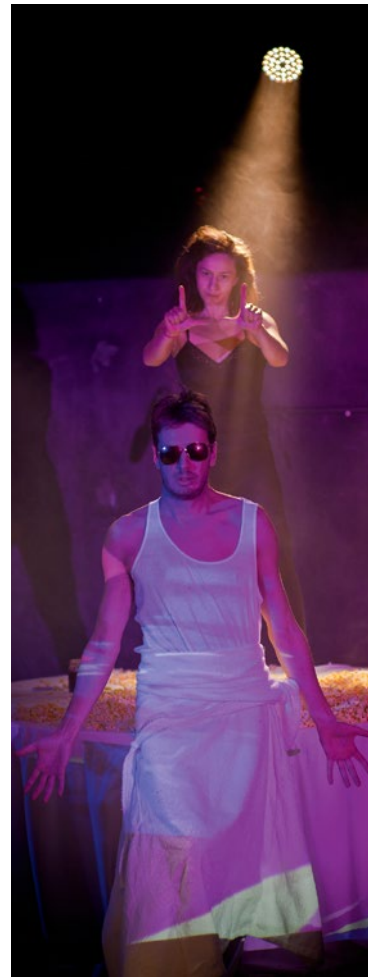
Nagyon. A finneknél ez a másféleség a már említett visszafogottságból is származik. Ott alapvetően Kristian Smeds neve csali, aki napjaink egyik, ha nem a legkiemelkedőbb finn rendezője. Mindig fura dolgokat csinált, az utóbbi években meg még furább lett.

Érdekes módon először az előadás címe lett meg: **just filming**. Igaz, egészen más-honnan indultunk, mint ahova végül elértünk. Stan és Panra improvizáltunk, én voltam a kicsi, kövér, nagy férfi zakóban, 120 kilónak néztem ki. Így készült egy jelenet, benne a két filmszínész, akik premierbuli után felébrednek, aztán egy másik, hogy próbálnak, de soha nem érzékelik meg a rendező. **Két, egymásnak idegen ember a várakozás közben játszani kezd egymással. Ez maradt aztán az előadás témája.** Aztán jeleneteket hoztunk különböző filmes műfajokra. Vizsgáltuk, hogy mi a különbség a film és a színház között. A harmadik fázisban a kommunikáció került középpontba, az, amikor a munkanyelv, a brokenenglish már nem elég, mert nem tudunk elég árnyaltan fogalmazni. És aztán kiderült, hogy filmjeleneteken keresztül jól tudunk kommunikálni. Arról, hogy kinek mi a kedvenc filmje, a szereplők közül kivel azonosul, és ezen keresztül valami elindult. Ennek az eredménye az előadás.

Sokan elpártoltak tőle, de lettek új nézői is. Helsinkiben a színpadon egy idegent jelentek, akinek nincs emberi, színészi múltja, és másfél órában van arra, hogy empátiát keltsek a közönségben. Észtország Finnországtól mindössze egy kompnyi útra van, mégis jobban hasonlítanak hozzánk, ami engem is meglepett. A hasonló múltunk ad erre magyarázatot: a szovjet elnyomás vagy az, hogy körbe vannak véve más kultúrákkal, és állandó találkozásra, alkalmazkodásra voltak kényszerítve. Tallinnban másabb helyen játszottunk, ami színpadát és kulturális helyzetét tekintve olyan, mint a Trafó. A nézők nagyon jól fogadták,

a harmadik előadáson már egy tüt sem lehetett leejteni.

Ott más státuszban voltam, mert míg Helsinkiben ugyanazt jelentjük, Tallinnban Juhan egy híres színész, és a nézők vele azonosultak. Pesten nyilván velem jönnek majd. A hangsúlyok tehát átkerültek, és annak a fontosságát, hogy mennyire tudatában kell lenni annak, mikor, milyen térben, kiknek játszunk, és ebből következően mit jelentünk, ebben a próbafolyamatban Kristiantól tanultam meg. Ebben az előadásban nagy hangsúlyt kap a képi világ,

ám nem úgy, mint egy beépített díszlet esetén, és ezt is meg kellett tanulni kezelni. Folyamatos finomhangolásra van szükség, átgondolni azt, milyen a tér, milyen a helyszín, ott milyen előadásokat játszanak, milyenek a nézői attitűdök, szokások. Az előadás jelentésében már szóba került ez köztünk, de ha megérkeznek a Trafóba, mindez konkrétta válik.

FÉL10 minifeszt

10 ÉVES A FÉLONLINE.HU

2017. március 23–25. RS9+ Vallai Kert
Bp. VII. Rumbach S. u. 10.

2017 februárjában 10 éve, hogy megjelent a FÉL című irodalmi periodika első száma. Az akkori középiskolások által alapított és később lelkes egyetemisták által önerőből működtetett lap 2010 óta csak online jelenik meg FÉLonline.hu címen. Az elmúlt 10 évben közel 500 fiatal költő, író és újságíró csatlakozott a magazinhoz, akik közül mára sokan választották

pályájukul az írás valamilyen formáját. A folyóirat ma is független, támogatás nélkül, szabad idejében működteti a stáb. A lap fennállásának 10. évfordulóját egy különleges, irodalmi-zenei minifesztivállal ünneplik március 23. és 25. között az RS9 Színház Vallai Kertjében. A jeles alkalomra FÉL10 címmel egy irodalmi antológiát is megjelentetnek. A háromnapos fesztivál során

a könyvbemutató felolvasóesteken túl különleges zenei programokat: Somnivoire-estét és verskoncertet láthatnak az érdeklődők.

DAVID LINDSAY-ABAIRE:

Jó emberek (Good people)

Főszerepben: Básti Juli és Szervét Tibor, rendező: Puskás Tamás

**DRÁMA ÉS SZÓRAKOZÁS, MEGRENDÜLÉS ÉS NEVETÉS
A CENTRÁL SZÍNHÁZTÓL MEGSZOKOTT MAGAS SZÍNVONALON.**

A Pulitzer-díjas Lindsay-Abaire darabja Bostonban játszódik, mégis könnyű benne felismerni a mi valóságunkat. Margie Walsh (Básti Juli) hétköznapi nő: az utcán észre se venni. Nagy pakkot kapott az életből, és titáni küzdelmet folytat a mindennapi túlélésért. A darab elején éppen kirúgják a munkahelyéről, mert megbízhatatlannak tartják,

holott csak fogyatékos felnőtt lánya felügyeletét nem képes megoldani egyedül. Ekkor a sors felé sodorja gimnáziumi szerelmét, Mike-ot (Szervét Tibor), akinek sikerült karriert csinálnia, és orvos lett belőle. A kérés és a segítség lehetősége adott. Vajon képesek-e túllépni saját korlátaikon és egykori sértettségeiken? Idegenek ők, vagy régi ismerősök?

Centrál Színház
centralszinhaz.hu